

عنوان مقاله:

جایگاه آب در پیشینه معماری ایرانی

محل انتشار:

هشتمین کنفرانس بین المللی عمران، معماری و مدیریت شهری (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

زینب سادات آذرین - دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی معماری دانشگاه آزاد اسلامی دماوند

افشین قربانی پارام - استاد دانشگاه و عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد دماوند

خلاصه مقاله:

آب به عنوان برترین و بالاترین مایه ی حیات در فرهنگ ها و سنت های مختلف قرار دارد و از همان ابتدای جهان هستیا دید مادی با آب برخورد نشده است بلکه بیشتر " جنبه معنوی " آن مورد توجه بوده است. آب نه تنها نقش تطهیر و پاک کنندگی دارد بلکه نمادی از زیبایی و زایش را در بر دارد. در فرهنگ و سنت ایران آب پیام آور روشنایی و پاکیزگی است. به طوری که در معماری ایرانی نیز از همان ابتدا سعی شده تا در طراحی ها وجود آب مورد توجه قرار گرفته و نمادی از سکون و تطهیر و آرامش توسط وجود آب القا شود. آب به طرق مختلف وارد معماری ایرانی شده و پدید آورنده های مختلف گشته است. بارزترین و مهمترین ظهور آب در معماری ایرانی، در باغ های ایرانی بوده است و سبب بیشترین رونق در باغ های ایرانی گشته است. این پژوهش به منظور شناخت جنبه های تاریخی، مفهومی، کارکردی، و زیبایی آب در اسلام و معماری ایرانی مورد بررسی قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

آب، پیشینه، معماری، ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1542468>

